

Juubelinumber: Mida mäletavad meie vilistlased? lk 6-7

MIILANG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi ajaleht | aastast 1925

detsember 2008

JUHTKIRI

Aastapäeva rütmis

Kertu Vider

Siin me nüüd siis oleme. 125 aastat hiljem, hoopis teises kohas ja hoopis teiste inimestega kui need, kes kunagi alustasid. See on muidugi loomulik, sest kes siis ikka julgeb nii vanaks elada. Miski on siiski jäänud püsima. See, mille juubelit me sel aastal tähistame. Mis „see“ siis on?

Midagi sõnuseletamatut? Kooli vaim? Ühtekuuluvustunne või uhkus oma paljuräägitud maine üle? Fakt, et kõik selles majas õppinud inimesed võivad lüüa endale vastu rinda ja hüüda, et nemad on siin olnud, teinud ja meelde jäänud? Jah. Kõike seda teeb Treffneri kool ühe inimeseloomaga.

Olles veetnud selles koolis nii vähe aega, ei saa ma kuidagi hinnata seda, mis oli enne või mis võiks saabuda mõne aasta pärast, võin vaid tänast päeva vaadates öelda, et siin on hea. Treffnerisse tulles ei saa veel ükski rebane aru, kuidas see kool neid muutma hakkab, kasvatades nad suurteks, iseseisvateks ning soliidseteks. Ometi, 12. klassi poolel teel olles hakatakse seda vahet juba selgelt eristama.

Siin saadakse võib-olla esimest korda noore inimese elus aru, et oleme saamas täiskasvanuks. Keskkond ei soosi pedagoogide türanniseisust, töötatakse ühiselt eesmärgiga saada milleski paremaks ja seda õpetajate autoriteetsuse kadumiseta. Saame teada, et järjekindlusega on kõik saavutatav ja et keegi ei muretse su eest, kui sellega ise ei tegele. 10. klassis võib see kõik tunduda hirmutav, kuid abiturientidena tuntakse iseseisvuse üle vaid uhkust.

On põhjust olla õnnelikud selle üle, et seesugune kool saab tähistada nii tähtsat juubelit. Mõeldes järgnevate lendude peale, võime olla kindlad, et ka nemad saavad siit kaasa samasuguse hea suhtumise ning sihikindluse, mis siin veidral kombel kas külge hakkab või süvenema kipub. Ikka vana Hugo manitsuse „Õpi üks kord, õpi kaks kord, õpi kolm kord, õpi nagu hull“ järgi.

MIILANGU TOIMETUS

Peatoimetaja: Kertu Vider
Küljendus & Veeb: Ardo Aednik

Veeb: Ardo Aednik
Foto: Karl Haljasmeets
Juhendaja: Age Salo

Toimetused: Lembi Anepaio, Karl Haljasmeets, Triin Kaasik, Mirt Kruusmaa, Katrin Köbas, Tuuli Land, Helge Lilleorg, Triinu Lukas, Kaitlyn Merila, Sandra Oksaar, Heike Randlahe, Liis Uustal, Laura Valli, Merilin Väärtnõu

www.htg.tartu.ee/miilang

HTG neli koguteost saavad lisa

Kooli 125. aastapäeva puhul ilmus 1. detsembril uus kooli ajalugu puudutav raamat. See kogumik on teine sarjast „Treffoonia toimetised“.

Heike Randlahe

Esimene raamat kandis pealkirja „Treffoonia toimetised I: Lehekülgi ajaloost 1883-1990“ ning ilmus 2005. aastal. Teine osa kannab pealkirja „Õpime elu jaoks: Hugo Treffneri Gümnaasium 1990-2008“. Ka see raamat räägib ajaloost ning selle teosega peaks olema kogu kooli ajalugu nüüd aastarvuliselt talletatud.

„Treffoonia toimetiste“ teise osa koostamine võttis aega kaks aastat. Esimene kondikava raamatu sisust pand Uve Saar kokku 2007. aasta kevadel. Teos on jagatud neljaks suuremaks peatükiks: koolimaja, õppetöö, klassiväline tegevus ja tugisüsteemid. Lisaks nendele neljale peatükile sisaldab raamat ka lõpetajate nimekirju aastast 1991-2008.

Midagi kõigile

Raamatus on väga paljud inimesed nimepidi välja toodud. Samuti märgitakse ära ka, millega üks või teine treffnerist viimase 18 aasta jooksul silma on paistnud. Selle tõttu peaksid ka paljud vilistlased ennast sellest raamatust leidma ning samuti on neil hea võimalus meenutada oma kooliaega. Ka neil, kes meie kooliga

seotud ei ole, on huvitav seda raamatut lugeda, sest raamat peaks natuke valgustama seda, mis koolis tegelikult toimub ning annab inimestele võimaluse teada saada, mis peitub selle kauni kesklinna koolimaja sees. Ka treffneristide igapäevased toimingud on „Treffoonia toimetiste“ teise ossa omamoodi sisse kirjutatud, sest autoriteks on ju väga suur hulk meie praeguseid õpetajaid.

Emotsioonikas põleng

Sündmus, millest raamatus palju kirjutatakse, on kooli põleng, mis Uve Saare sõnul on üks kurvemaid hetki viimase 18 aasta jooksul.

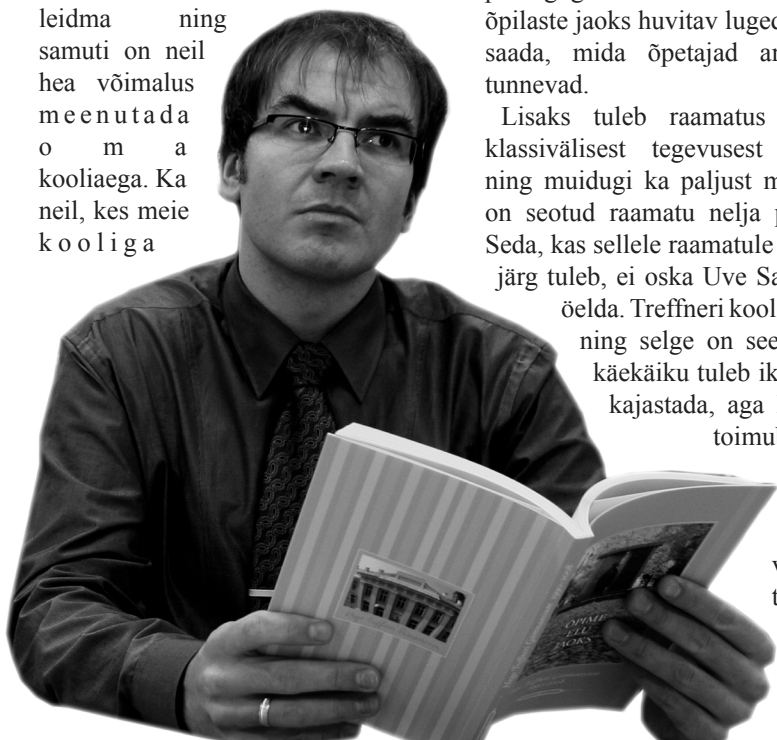
Raamatus kirjeldab oma mõtteid ja tundeid tolleaegne direktor Helmer Jõgi, kes põlengu ajal Soomes viibis.

Saab teada ka, kuidas arenesid asjad nii, et täna oleme sellises kenas moodsas koolimajas. Juba see on üks põhjus, miks peaks raamatu endale soetama. Kuskilt mujalt sellest võimalik lugeda ei ole, sest Uve Saare sõnul vahendas ajakirjandus ainult hetke-emotsioone ja sedagi olevat valesti tehtud. Sellist vaatepunkti, nagu Helmer Jõgi selles raamatus annab, ei ole üheski ajakirjanduslikus väljaandes avaldatud.

Samuti saab lugeda ka õpetajate muljeid ja mõtteid, mis on seotud põlenguga. Võib-olla ongi meie, õpilaste jaoks huvitav lugeda ja teada saada, mida õpetajad arvavad ja tunnevad.

Lisaks tuleb raamatus juttu ka klassivälisest tegevusest ja tööst ning muidugi ka paljust muust, mis on seotud raamatu nelja peatükiga. Seda, kas sellele raamatule ka kunagi järg tuleb, ei oska Uve Saar praegu öelda. Treffneri kool elab edasi ning selge on see, et kooli käekäiku tuleb ikka ja jälle kajastada, aga kunas see toimub või kes seda teeb, on praegu veel teadmata.

kooli
huvijuht
Uve Saar.

Balli peremees Valdur Rosenvald ja perenaine Elis Lepik

Balliminutid lendavad tuulekiirul

6. detsembril toimub Vanemuise kontserdimajas Hugo Treffneri gümnaasiumi 125. aastapäeva ball. Kohal on kõik ilusad ja tähtsad inimesed. Kuidas aga ball Vanemuisesse sai?

Lembi Anepaio

Kaks kuud enne balli sattusid erinevad õpetajad pärast tunde õpetajate tuppä sisenedes peale sponsoritega tegelevatele õpilastele. „Tere, olen see ja see Hugo Treffneri gümnaasiumist. Meil toimub 6. detsembril Vanemuisesuuraastapäevaball ja meil on selline küsimus, et kas te ei tahaks meid reklaami eest sponsoreerida?“ – see küsimus kummitas ilmselt isegi öösel nende unenägusid. Majanduslanguse ja paanika aastal ei olnud just iga firma ja selle juhataja rõõmuga nõus treffneriste toetama. Kuid see-eest oli iga nõusse saadud inimene korraga kõige parem uudis üldse.

Samal ajal üritasid teised

rühmad nuputada, kuidas külalisi lõbustada. Häälede tuli koondada kogu oma võlvus ja enesekindlus, kui pidi tellima esinejat, kellele maksmiseks mõeldud raha veel sugugi ei olnud.

Hüljatud infolehed

Balliga seotud kokkusaamised aina tihenesid, samamoodi nagu tihenesid need tunnid, kust balli peremees ja perenaine lõpust minema hiilisid või kuhu nad ainult natuke hilinesid, kuna pidid professionaali käe all veel viimase lihvi saama, et keset saali põrandat kõiki oma oskustega ahhetama panna. Infominutid muundusid iseenesest balliminutiteks. Igal esmaspäeval raporteeris kindla valdkonnaga tegeleva rühmakese esindaja, kuhu nad vahepeal jõudnud on. Kui kellelgi enam midagi öelda ei olnud ning aeg armutult läbi hakkas saama, vuristas klassijuhataja kiiresti paar kõige tähtsat punkti

mitmest leheküljest koosnevast infolehest. Siis nõustusid kõik, et ülejäänut saab ka ise lugeda ning läksid jälle teiste edust innustust saanuna tundidesse, et siis funktsioonigraafiku joonistamise ajal edasi mõelda, kellelt annaks veel raha küsida, või kuidas teha nii, et lilled Vanemuisesse ikka õigeaks ajaks saabusid.

Kunst balli nimel

Õhtud läksid pimedamaks, aga ball tuli järjest lähemale. Balliüllatus küpses ja esinejad oldi ritta saadud. Tort oli tellitud ja kõik, kellele hind sosistati, olid ümber kukkunud. Sellegipoolest ei saanud raamatukogu varem sulgeda, kuna kõne tahtis koostamist. Kogunesid kokku need erilised, kes olid valitud selle ettevõtmisega hakkama saama.

Nende tunnikeste jooksul sai selgeks, et kõige tähtsam on teemast mitte kõrvale kalduda ja üles märkida kõik vajalik, sealhulgas see, et ürituseks on

ball ning hetkel on puudu kõne. Kõne kõrvalt arenesid nii balli avahetk kui ka balli peremehe teadmised telereklaamide vallas.

Kõike sai kolm korda ümber otsustada ja lõpuks hoopis teisiti teha.

Kui aga keegi juhtus 21. novembril pärast koolipäeva lõppu veel koolis aega viitma, eriti aga teisel korrusel klassi 202 läheduses, pidi ta ilmselgelt imetlema, kui suured kaunistushuvilised on humanitaarklassi poisid, kui neile ainult litrid, pärlid, sädelevad purud ja muud edevad asjad kätte anda. Pole maski, mida nad ei suudaks ära kaunistada ning võib julgelt väita, et kõik nende tehtud maskid on uudsed ja omapärased.

Kui viimased liimi- ja värvijäljed olid laudadelt võimalikult hästi maha nühitud ja logistikaprobleemid lahendatud, võis ball kohale tulla ilmastikuoludele vaatamata.

Õpilaskogu pole lootust kaotanud

ÕK president, ELISABETH

Kool on meil väarikas ning eakas, ent ometi pidevas arengus ja selle poole püüdleb ka õpilaskogu.

Klassivanemad on ehk kuulnud sellest, et neid tahetakse lisada mingitesse meililistidesse ja määrada pähe ülesandeid.

Tegelikkus on aga see, et iga klassivanem võttis oma ametiga koos vastu ka kohustuse käia õpilaskogu üldkoosolekutel ning omadele on teateid saata lihtsam meili teel, kui et jääda alati lootma esmaspäevastele infolehtedele. Aga ega see informatsiooniring ole mõeldud vaid õpilasesindajatele - listi võivad lasta lisada end kõik - selleks saata kiri aadressile tikuvabrik@gmail.com.

Oma ideede teostamiseks ja enda nähtavaks tegemiseks on teisigi võimalusi. Oleme väga

huvitatud uutest aktivistidest, kes tahaksid korraldada enneolematuid üritusi ning aidata kaasa ka nende toimumisele, mis juba varemgi olnud. Praegu olen juba kuulnud neist, kelle meelest võiks olla rohkem selliseid "tantsulkasid" nagu rebaste jooksu ajal ja tutvumisõhtul. Vahva oleks ju, kui hakkaks toimuma mingi taoline ürituste sari?

Ent oodakem natuke. Katsume üle elada aastapäevatralli. 125 ei ole esmapilgul kuigi eriline number. 125

krooni eest saab nädal aega koolis poisteportsu süüa, 125 sentimeetrit on jõulukuuse puhul mõttetu pikkus, 125 on 5 kuubis (rohkem tehteid mul pähe ei tule), 125. aastal valmis Pantheon. Ometi ei vaidleks ma vastu sellele, et sellise numbriga sünnipäevapidu on oluline. Ma ei tunne kedagi, kes oleks nii kaua elanud, ent HTG on ning seda just tänu sellele, et igauks meist on sellesse arengusse midagi kaasa andnud. Palju õnne teile kooli sünnipäeva puhul!

Öö, mil treffneristid ei maga

Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilased on oma kooli nii kiindunud, et ei suuda sellest lahkuda ka pärast tunde, mõnikord isegi mitte ööseks. Aina populaarsemaks muutunud „Akadeemiline öö“ sisaldab endas nii harivaid kui meelelahutuslikke tegevusi ja ekslemisi mööda pimedat koolimaja. Eelkõige on see suurepärane üritus mõeldud muutma ühtsemaks klassivaimu.

Tuuli Land

Selle omapärase mõtte peale tuli kirjanduse ja eesti keele õpetaja Helgi Tering, kes ammutas inspiratsiooni oma lapse lasteaiast, kus korraldati samalaadseid öiseid üritusi. Algselt oli koosviibimise ideeks lugeda huvitavaid raamatuid, arutleda nende üle ning sisustada ülejäänud aeg aega sportimise ja mängimisega. Mida aeg edasi, seda rohkem on tõusnud sportimise ja seltskonnamängude osatähtsus, raamatute

lugemist ei esine enam kahjuks üldse. Õpilastele meeldib ka arutleda ka erinevate aktuaalsete ja filosoofiliste teema üle. Magamisest lugu ei peeta.

Emad-isad kampa

2006. aastal toimus toonase 11.b klassi „Akadeemiline öö“ esimest korda ka koos lastevanematega. Muljed sellest ettevõtmisest olid igati positiivsed nii vanemate kui laste seas. Kui tavaliselt ei tunne isegi kogu klass

üksteist, siis sellel üritusel said ka vanemad omavahel headeks tuttavateks.

Tavaliselt toimuvad akadeemilised ööd ikkagi klassisisiselt või mitme klassiga koos. Õpilased ise arvavad, et selline üritus annab hea võimaluse klassikaaslastega paremini tuttavaks saada ja mõnusalt koos aega veeta. Akadeemiline öö on niivõrd populaarne terve koolipere seas, et vabu aegu koolis ööbimiseks on raske leida.

Öö võib mööda saata ka saunalaval...

Laupäeva, 29. novembri keskpäeval said kooli aulas, vägasümboolses kohas, kokku inimesed, keda ühendab Hugo Treffneri gümnaasium. Praegustele abiturientidele olid külla tulnud vilistlased, kes lõpetasid 10 aastat tagasi.

Sandra Oksaar

Kella 12 ajal hakkasime kogunema aulasse, mis oligi ainuke ruum, mille vilistlased ära tundsid, sest nemad õppisid koolis enne renoveerimist. Härra Uve Saar tegi lühikese sissejuhatuse ning kutsus kõiki vilistlasi ette oma mäletsusi rääkima. Paljud polnud sellega arvestanud, oli neidki, kes väitsid end üldse mitte midagi mäletavat ja mõni polnud varem mikrofon kasutanud, aga hakkama said nad kõik ning nende jutt oli huvitav.

Sõna on vilistlastel

Loomulikult oli kõigil mees šokeeriv tulekahju, mille avastajagi oli kohal. Taas meenutati, kuidas koolipere kokku hoidis ning kuidas käsikäes hakati likvideerima

kahjustusi ning remontima. Meeles oli, kuidas Aime Punga helistas vanaaegset koolikella ning kutsus kõiki õpetajate tuppa saiakesi sööma. Räsitud koolimajas ei saadud enam läbi viia normaalseid koolitunde. Oli kordi, kui bioloogia tund toimus poiste riietusruumis. Õpilased tulid valges kooli ning lahkusid, kui saabus pimedus, sest majas polnud elektrit.

Intrigeerivaim juhtum oli seotud klaveri kaanega. Toimus pidu, kuhu võisid tulla kõikide koolide õpilased. Õhtu elavnes ning kulmineerus kaane aknast väljaviskamise ning klahvide väljatõmbamisega klaverist. Asjale anti kriminaalne käik ning kõik pidutsejad said käia politsei juures, mis oli tekitanud suurt põnevust.

Vilistlased rääkisid ka oma hetkeelust. Oli neid, kes õpivad ülikoolis, neid, kes annavad loenguid ülikoolis, kellel lapsed ning neid, kes töötavad. Igauks oli leidnud oma tee ning paistis valikuga rahul olevat. Rõhutati õppimise vajalikkust ning oldi tänulikud koolile, kust haridus saadi.

Sõna on õpetajatel

Õppealajuhataja Aime Punga rääkis heldimusega, kuidas õpilased tulid kutsumata appi koolimaja koristama. Selline südamlük abipakkumine olnud mitu korda suurem kui kohustuslik kohaletulek, mille vastu õpetajad algselt ühiselt otsustasid. Tulekahjuaasta muutnud koolipere ühtsemaks, kui see kunagi olnud on või tulevikus on. Aime Punga arvas, et ilmselt on Huga Treffneri vaim aulas, sest see ruum äratav vilistlastes kõige rohkem mälestusi.

Reaalklasside klassijuhatajateks olid Hele Kiisel ning Ülle Hüva, loodusklassil Ülle Keenberg ning humanitaarklassidel Anneli Saarva ning Age Salo. Õpetajad olid tagasihoidlikumad ning ei hakanud avalikult pikalt esinema. Nad rääkisid paar vahvamat seika, kuidas reaalklassi tüdrukud hoolitseid oma poiste eest, kuidas käidi Linnateatris ja matkati võssa. Oli aru saada, et vanu õpilasi poldud unustatud ning meenutatakse

heade sõnadega.

Sõna on praegusel õpilasel

Koosviibimise lõpetas Lauri Läänelaid, kes rääkis siiralt ning südamest. Tema kõnel puudus, nagu ta ise väitis, struktuur, aga selle puudumise asendas positiivsus ning humoorikus. Kõne aluseks oli võrdlemine endise ning praeguse kooli vahel. Nii-öelda oma koha olevat ta leidnud pigem HTG-s, kuigi see tundus alguses pigem veider häärber kui kool.

Selliste kohtumise traditsioon peaks kindlasti jätkuma. Kuigi võib-olla võiksid sinna tulla kõik õpilased, sest kümnendikelegi kuluks selline hubane koosviibimine ära, nad hakkaksid juba alguses oma kooli paremini hindama ning saaksid kasulikke mõtteid õppimise vajalikkusest. Meie, abiturientid ei saa enam midagi muuta, ainult kuuleme oma eelkäijate saavutustest. Siiski mõõduis need tund ja pool kiiremini, kui oodata oskasime. Mina lahkusin koolist väga sooja tundega ning hakkasin mõtlema oma tulevikule.

Sära silmadesse

Hugo Treffneri Gümnaasium on vana ja auväärne kool, mis oma pika ea jooksul palju õpilasi eluteele saatnud. Juubeli puhul uurisime, mida mäletavad vilistlased koolipõlvest, milliseid näpunäiteid jagavad õpilastele ning mida soovivad juubilarile.

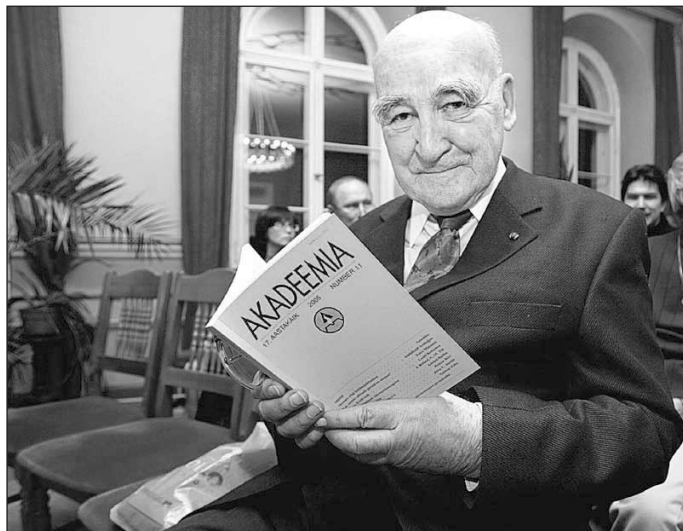
Tuuli Land, Katrin Köbas

Ain Kaalep, 1943
luuletaja, näitekirjanik

Ma võiks Treffneri koolist kirjutada 10-köitelise raamatu, kuid aega napib. Veetsin seal eluaastad 13-18 ning tollest perioodist on säilinud väga palju eredaid mälestusi. Tõesti kirjutaks raamatu, kui aega oleks.

Sünnipäeva puhul soovin,

et HTG sarnaneks rohkem klassikalise gümnaasiumiga, sest tänane ei tähenda midagi. Hea, et õppekavas on religiooniõpetus, kuid võiks olla veel ka 5 aastat kestev ladina keele ja 3 aastat kestev kreeka keele õpetus – rohkem klassikat.

Trivimi Velliste
1965
poliitik

Mõeldes tagasi oma kooliaastatele, meenuvad erinevad klassid ja õpetajad – paljud olid veel sõjaeelsest ajast ja kandsid endas vargsi vana Treffneri vaimu, vaba Eesti vaimu, mille avalik ilmutamine oli tollal rängalt karistatav. Meenub koolijuhataja Liim, keda kutsusime Kliistriks ja kes vana Treffneri kombel viis meid kevadel laevaga Peipsile. Hoolimata sellest, et aeg oli Eestile raske, on kool mees helgena, lootuse ja unistuste äratajana.

Praegune koolihoone on hiilgavalt ehitatud, ainelised tingimused mäekõrguselt paremad. Arvan, et aja raskusest hoolimata – või just selle tõttu! – peitus meis vanasti rohkem vaimsust, kui seda on tänases Eesti koolis. Igasugust vägivald

oli küllap vähem, sest rahvas kaitses end vaistlikult väljast pealesurutu eest. Praegusel koolil on aga mõõtmatu rohkem võimalusi õpilase arenguks. Usun, et heades koolides, nagu seda on Treffneri Gümnaasium, ei jäta targad õpilased kasutamata võimalust õppida.

Meie koolile on palju antud, aga siis ka nõutakse palju! Soovin, et Treffneri noored oleksid teistele eeskujuks mitte ainult heade teadmiste ja oskuste poolest, vaid ka vaimse ja kõlbelse hoiaku poolest. Soovin, et mu tänased ja tulevased kooliõed-vennad ei kõhkle, kui on vaja võidelda üllaste ja ühiste väärtuste eest. Soovin, et nende silmades püsib kaua sära ja nad jaksavad armastada üksteist ning oma sünnimaad. Nemad olgu Eesti lipukandjad!

Juhani Püttsepp, 1982
kirjanik, ajakirjanik

Mõeldes Treffneri koolile, meenub mulle esimese asjana hall lagunev tolmu- ja kivilõhnaline hoone. Ometi oli sel tarkust sisaldav aura. Ma ei mõtle klassiruumimeeleolu, vaid maja, mis eelkõige kerkib mälestustesse ja paitab silma, vaadates vanu filme. Seik, mis meenub, leidis aset esimesel täispikal koolipäeval. Tunnid olid lõppenud, kuid mina ja pinginaaber istusime koridoris, mis asus enam-vähem praeguse aatriumi asemel. Õppisime pärastlõunases vahetuses, mis tähendab, et kell võis olla umbes viis õhtul. Ma ei mäleta täpselt, kas jäid emad järeletulekuga hiljaks, aga kahekesi me selles üksikus majas istusime – tollest päevast ehk ongi paiga kivine aura meelde jäänud. Ühel hetkel hakkas pinginaaber nutma ja mina temaga koos. Tegemist võis olla üpris lohutu vaatepildiga: kaks seitsmeaastast istuvad ja nutavad.

ja kiirrongis edasi!

Jüri Lumiste, 1975 näitleja, lavastaja

Kooliga seoses meenuvad meeldiv õhkkond, hea auraga maja ja muidugi suurepärase õpetajad. Et lastele midagi olulist eluteele kaasa anda, peab õpetaja isiksus olema. Meie õpetajad seda ka olid. Eriti head mälestused jäid Ants Järvest, Liidia Tanimäest, Liina Läänest ja Märt Kasest. Aga tänud kõigile!

Uus hoone on kooliks suurepärase. Vanasti oli ta kulunud, pisut väsinud, kuid

omane ja hubane. Nüüd võib maja vist peaaegu täiuslikuks pidada – mõnes koridoris ja trepinurgas on säilinud isegi väärikas ajalugu ja mõningane maagilisus. Sisuline muutus on olnud vahepeal suisa maailmavaateline ja võimas. Tundub, et tänapäeval leiab siit tarkust rohkem kui meie ajal. Meie võib-olla olime emotsionaalsemad... Ja mitte nii arukad.

Soovin õnne ja jätkuvalt vingeid õpetajaid.

Vello Ilmoja, 1948 arst

Mäletan, et kui mina koolis käisin, toimusid koolitunnid ülepäeviti. Kuid ega meil seepärast vähem koolitööd olnud, palju pidime kodus ära tegema – õpetajad olid tollal väga nõudlikud. Eredalt on meelde jäänud ladina keele õpetaja Freymann, kes meid muuseas ka korralikult

kummardama õpetas.

Klassikaaslastega on mul siiani väga tihedad sidemed. Kui saame, korraldame kokkutulekuid koolimajas, sest see on praegu väga ilus ja jätab positiivse mulje. Ka minu ajal oli uhke tunne koolimajas ringi käia, olgugi et see võis vahetevahel ohtlikuks osutuda.

Hugo Treffneri Gümnaasium oli ja on tuntud oma eestimeelsuse poolest. Praegustele õpilastele soovitan suhtuda koolitöösse tõsiselt, et hoida kooli mainet kõrgel ja säilitada Hugo Treffneri isamaaline vaim!

Mälestused Treffneri koolist on toredad. Olen siiani HTG-ga tihedalt seotud ning üritan aeg-ajalt ikka majast läbi põigata. Hiljutigi kirjutasin loo valmivast muuseumist. Olen praeguse kooliga väga rahul.

Tartusse tulin keskkooli, just reaali pärast. Meie klass aga oli rohkem kirjanduse- ja teatrihuviline. Mäletan, et praeguse Humana poe vastas kultuurimajas asusid

huviringid ja toimusid tihtipeale peod. Sealses kohvikus, mida kutsuti Eva Brauniks, käisime lõpuklassis ikka aeg-ajalt napsu võtmas. (Seda teguviisi ma muidugi ei soovita, isegi joon tegelikult väga harva!!!) Ühel päeval tuli kohvikusse kultuurihoone direktor. Saades aru, et oleme koolinoored, ei lubanud ta meil enne lahkuda, kui klassi- ja õppealajuhataja kohale kutsuti ning meile

Raimu Hanson, 1975 ajakirjanik

korralik peapesu tehti. Moraal – kooli ajal ei tasu napsitamas käia!

Kallid treffneristid, lugege raamatuid, kuulake erinevaid muusikastiile, käige teatris, avardage silmaringi!

Maia Käppa saab

LEMMIKUD

Raamat:

Ajalooline kirjandus. „Meie inimesed“ hiljuti.

Paik:

Norra

Õpilane:

Põhiline, et tunnis aktiivsust üles näitaks ja teemast huvituks.

Film:

„Detsembrikuumus“ meeldis.

Toit:

Hautatud lõhe

Alati sõbralik ja vaoshoitud, istub õpetaja Käppa intervjuu alguses sinna, kus olen teda harjunud nägema suulise arvestusepingelistelminutitel, oma laua taha ruumis 141. Kuid ei, seekord on olukord teine ning vastuseid peab andma tema, ilma veerand-tunnise ettevalmistuse või märkmeteta. Hindeks saab viie plussi, sest omamoodi ajalugu on tänagi teemaks, tema enda oma.

Kertu Vider

Sündinud on Maia Käppa Lääne-Virumaal, Neerutis. Rõõmsa lapsepõlve veetis ta nagu maalaps ikka, mängides teiste lastega ning tundes rõõmu loodusest. Juba 6-aastaselt algas aga tõsisem tutvus kooliga, mil ta alustas

haridusteed oma isa juhitas koolis, lausa samas majas nende eluasemega.

Alati elava tüdrukuna jäi ta siiski kohusetundlikuks ning oli enda sõnul hea õpilane. Tõsiasi, et nii Maia Käppa isa, ema kui tädi samuti õpetajaametit on pidanud, oli suur osa ka tema enda elukutsevalikus. Rakvere Pedagoogiline kool oligi ainuke mõeldav valik, kuna seal võis saada ka stipendiumi. Just Rakveres tekkis õpetaja Käppal suurem huvi ajaloo, aga ka kirjanduse vastu. Edasi viis tee juba selgelt Tartu Ülikooli poole.

Alles kolmandale kursusele minnes tekkis õpetajal võimalus tulla päriselt Tartusse, et õppida statsionaaris, elada ühiselamus ning maitsta õiget üliõpilaselu.

Kommunistlikust ideoloogiast puutumata

1950. aastate lõpu ja 1960. aastatel ülikoolis ajalugu õppida oli kindlasti intrigeeriv. Oli ju teada, kuidas asjad riigis ja Nõukogude Liidus tegelikult käivad ning alguse on saanud, kuid õpetati ikka seda, mida inimesed võimude meelest teadma pidid. Ometi ei olnud ülikool Käppa sõnul ajupesuasutus, sest enamik nende õppejõude olid siiski eestimeelsed ning seletasid neile kavalalt ka asjade tegeliku olemuse lahti. Lisaks oli enamikul kursusekaaslastest ja temal endalgi kodust tõesed faktid teada ning mõni poiss kandis kuuerevääri all sinimustvalget lipukestki. Kursused olid väikesed, umbes 30 inimest, erinevalt praegusest

150-pealisest anonüümsest massist.

Ronides tippu

Parimad tutvused tekkisidki kursusekaaslaste vahel, kellega palju koos tehti, nähti ja õpiti. Tartusse tulles asus Maia Käppa elama Tiigi ühiselamusesse, kus meelelahutusest puudu ei jäänud. Keldris peetud pidusid mäletab ta siiani, suurejooneliselt mänginud seal lausa orkester, kuigi peod tekkinud täiesti spontaanselt, suurema organiseerimiseta. Lisaks sellele veel ühikat haaranud veesõjad, mis praegustes eurokarpides vist küll läbi ei läheks, ning kohtumised tollase EPA üliõpilastega, kus pikemalt jalga keerutada sai.

Suviti käidi kursusega ka

energiat õpilastelt

malevas Narvas ja Kundas, kus tuli teha erinevaid ehitus- ja kaevetöid, kuid mis samuti igavaks ei jäänud. Kord roninud nad koos füüsikutest poistega Narvas ehitatava elektriijaama kõrge korstna otsa ning alla tulles võtnud neid kinni julgeolekumehed, süüdistades aerofotode tegemises luure eesmärgil. Asi lahenes, kuid korstna otsas tehtud piltidega film valgustati üle ning mälestus säilib ainult asjaosaliste peades.

Vanust pole olemas

Kuidas on õnnestunud õpetajajäädanii nooruslikuks? Kolleeg Aare Ristikivi meenutb, kuidas ta täiesti siiralt Käppa tosin aastat nooremaks arvas. Ise oskab ta oma kõbususe põhjuseks tuua aktiivse eluviisi, mida ta alati harrastanud on. Iga kordi noorem õpilane ei viitsiks hommikuti jalgsi kooli tulla, kuid õpetaja Käppa sammub Annelinnast rõõmsalt kooli pea iga päev. Lisaks sellele oskab ta soovitada tervislikuks eluviisiks muidugi aiatöid, hommikuvõimlemist ja suviti ka ujumist. Ei saa unustada ka õpilasi, kes tahes-tahtmata noored on ning kelle mõjutusi pole võimalik ära hoida. Proovides alati õpilasi mõista ja nendega palju suhelda, jääb ikka midagi külge, samamoodi nagu ajaloolised faktid õpetaja Käppa tunnis meie külge haakuvad.

Loodud õpetajaks

Maia Käppa on inimene, kellele tõesti meeldib õpetajaamet. „Võib olla muresid või terviseprobleeme, aga kui klassi ette tulen, läheb kõik meelest, saan jõudu heast tujust ja õpilastega suhtlemisest,“ ütleb ta. Tõesti, nii ongi. Mitte kunagi ei näe

õpilased teda halvas tujus tundi andmas, väga harva kipub kellelgi ka esimestes tundides uni peale, sest tema õpetamises pole midagi igavat või kuiva. Eeskujulikult käsitsi vormistatud lüümikud, paljundatud lisamaterjalid ning asjakohastest raamatutest ette loetud jutukesed käivad lihtsalt tema stiili juurde.

Hea õpetaja vajalikumaks omaduseks peab Käppa õpilaste mõistmist. Ta usub, et igäühes on olemas „hea alge“ ning hääle tõstmisega saavutab harva autoriteetse seisu klassi ees.

Lihtne eesti talumats

Lisaks ajaloo õpetamisele pole jäänud unarusse ka õpetaja enda perekond, mille sugupuud ta usinasti uurib. Huvi sai alguse juba 1960. aastatel, mil esimesed vanemate sugulaste pajatatud lood kokku koguti. 1970. aastatel hakkas ta käima Tartus ajalooarhiivis, kuhu nüüd

ka kõik humanitaariõpilased abituriumi jooksul vähemalt korra satuvad, ning ajas ka seal jälgi vanadest ürikutest. Nii jõudis ta esivanemate jälile lausa 1736. aastasse, saanud teada näiteks selle, et üks ta esiisadest ka saksa mõisniku vallaspojaks osutus. Ametlikult on suguvõsas Hiiumaal elanud vanaema järgi Rootsi verd. „Ametlikult lihtne eesti talumats,“ sõnab Maia Käppa muiates. Praegu on ta aktiivne korraldama kokkutulekuid vanaisa talus, mis nende suguvõssa jäänud, eeloleval suvelgi üks selline plaanis. Kui endal enam jaksu pole korraldamise-uurimisega tegeleda, on juba peale kasvanud uus põlvkond – tema vanem lapselaps, kes hetkel Tartu Ülikoolis ajalugu tudeerib.

Igavust tundma ei saa

Otsus pensionile minna tuli õpetaja jaoks täiesti loomulikult, kuna sel aastal

lõpetavad neli klassi, kelle ajalooõpetaja ta on olnud juba 10. klassist. Ise nimetab ta seda noorematele võimaluse andmiseks. Igavaks elu aga ei jäävat, suvel ja sügisel on ikka suvila aias midagi kõpitseda ja mööda kaunist Eestimaad tuleks ka veel sõita. Lisaks sellele ei saa ka Treffneri gümnaasium veel päris temata hakkama ning muuseumi arendamisel on Käppa virku käsi veel kindlasti tarvis. Meelde on pikast õpetamisajast jäänud ikka klassikokkutulekud, mida praegu korraldavad rohkem umbes kolmkümmend aastat tagasi lõpetanud õpilased. Kuna klassijuhatajaks on oldud tervelt üheksale klassile, siis jagub neidki, kellega niisama tänaval kokku juhtutakse. Kummalisel kombel ei tule alati tervitama just need kõige viksamad ja viisakamad, vaid pigem kunagi krutskeid täis olnud poisid ja vallatud plikad.

“

Maia Käppa käe all kasvavad hästi nii lapsed kui ka taimed. Tema on see, kes hoolib kõigest ja kõigist. Ta on ääretult korrektne, üks väheseid ajalooõpetajaid, kes parandab töödes eesti keele vigu ja jälgib keelekasutust, mis mulle kui eesti keele õpetajale väga meeldib. Ta on väga optimistlik ja elurõõmus ning on sellega meile kõigile eeskujuks.

õp. AGE SALO

MARIE REEMANN, 12e

”

Maia Käppat jään vist alati mäletama kui ülimalt korralikku, nõudlikku ja kohati karmi õpetajat. Tundi tulles on vaja alati materjal üle vaadata, sest kui küsimusele vastata ei oska, on kuidagi eriti piinlik. M. Käppa on õpetaja, kelle arvamus loeb. Samas oma nõudlikkuse kõrval on õpetaja Käppa kindlasti teadlik sellest, et tema õpilased saavad hulgaliselt teadmisi ja meenutavad teda hiljem vaid hea sõnaga.

Noormees, kes supleb olümpiaadimõllus ja vihkab kahepalgelisust

12.a klassis käib poiss, kellele pole mingi probleem lüüa väravasse jalgpall või võtta sõna, et eesrindlikult ja selgelt väljendada oma arvamust. Siin ta on - reaalihingegea humanitaariahuiline Siim Rinken.

Liis Uustal

Siim Rinken õppis kuni 9. klassini Kivilinna gümnaasiumis ja Treffneri gümnaasiumit nägi ta kui loogilistsammupärastpõhikooliaastaid. Hetkel tegeleb Siim peale kooliskäimise jalgpalliga ja natukene ka väitlemisega. Kui käisin koolis ringi ja küsisin inimestelt, kas nad tunnevad Siim Rinkenit, ei kuulnud ma ühtegi eitavat vastust. Üle kooli poiss on tuntud tegijana reaalinetes, hea huumorisoone poolest ja vaielda armastava tüübina.

Oh seda tarkust!

Olümpiaadidel on Siim käinud alates 5. klassist. 9.klassis esindas ta oma kooli kuues aines. Gümnaasiumi ajal on ta lemmikuteks olnud keemia, matemaatika ja füüsika. Humanitaarset külge on arendanud Siim läbi väitlemise, mille ta avastas juba põhikooli lõpus, kuid aktiivselt tegelema hakkas Siim sellega gümnaasiumis, sest tema sõnutsi on Treffneris väitlus organiseeritum. Kui aga ühel ja samal nädalavahetusel toimuvad nii vabariiklik olümpiaad kui väitluse meistrivõistlused, otsustab ta esimese kasuks. Noormehe huvi reaalsuse vastu avaldub ka selles, et pigem võtab ta kätte paksu keemiaõpiku kui ilukirjandusteose.

Elu on lõbu

Siimu kindel arusaam on see, et elu on lõbu. Ei tohi

SIIRI TANN, 11e

”Lõbus aktivist. Ta tegeleb edukalt jalgpalliga ja väitlusega. Iseloomult väga sõbralik, avatud ning alati valmis väljakutseid vastu võtma. Suvel käib ta minuga ujumas, chillimas ja öölaulupeol (seal laulab ta katkestamatult terve öö). Ta on julge, energiline, särav, seltskondlik ja jutukas, temaga on alati millestki rääkida. Kekutada meeldib talle ka ja miskipärast saab ta õpetajatega erilisel hästi läbi. Üldiselt on Siim väga hea ja positiivne sõber...

end vangistada kohustuste ja kindla päevaplaaniga. Elus on küll asju, mis on vaja ära teha, kuid vahepealne aeg ei tohi konkreetselt paigas olla.

Nii nagu paljudele noortele, meeldib Siimulegi pidutsemine väga, kuid peab

Tugev isiksus

Enda arvates on Siimul nõrkadeks külgedeks mõnikord teistega mitteametamine ja liiga suur enesekindlus. Tugevusteks peab ta valmisolekut inimestegastuheldada ja kõiges aktiivset kaasalöömist. Talle meeldib esineda, kui on

silmade pigem negatiivse isikuna. Ta usub, et teda peetakse aktivistikks, külmaks ja suhteliselt targaks, ülbeks ja oma arvamust pealesuruvaks inimeseks. Aga noormees tõdeb, et kui põhikooli lõpus oli ta väga enesekeske, siis Treffneri-aastad on õpetanud teda teistega arvestama.

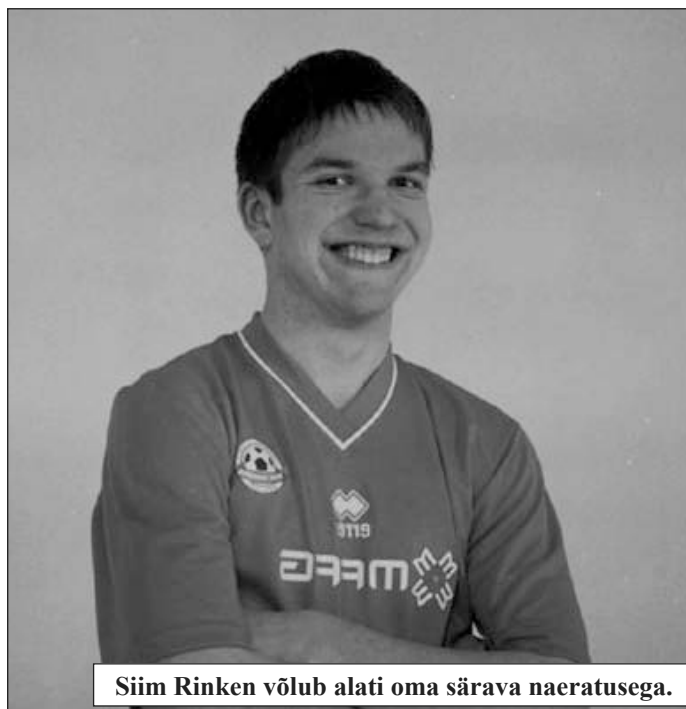
Erinevus teistest

Siim ei taha olla edukas kõiges, sest kui tegeleda kõigega, siis lõpuks ollakse ikka keskpärane.

Enda meelest erineb ta teistest oma mõttelaadi ja oleku poolest - üritab inimestest aru saada, suheldes erinevate isiksustega ning püüdes välja mõelda, kuidas nad võivad reageerida. Siim hindab inimeste juures avatust ja ausust. Hästi vastumeelsed on kahepalgelised inimesed. Talle meeldib, kui ollakse suhtlemisaltid ja ei olda kinni oma väikeses maailmas, vaid alati valmis uuteks väljakutseteks.

Mõteltelge ometi!

Tänapäeva suurimaks probleemiks peab Siim seda, et inimesed ei mõtle. Kõige elementaarsematest ja loogilisematest asjadest ei saada aru. Kui midagi seletatakse ja hiljem tekib samalaadne olukord, ei mõisteta seda ikka. Siimu sõnutsi esineb seda kõige rohkem koolides, kuid ilmneb ka lihtsalt inimestega rääkides.

Siim Rinken võlub alati oma särava naeratusega.

oskama piiri pidada.

Ta üritab nädala sees väljas käimist vältida, aga kuna tähtsad jalgpallimängud on just nädalavahetustel, ei jää muud üle, kui nädala seest näpistada aega ka lõbuks.

Siiski, kui tulemas on tähtis kontrolltöö või võistlus, jääb pidutsemine ära.

vaja avaldada oma arvamust, kuid seltskonna tola olla ei taha. Kui küsida, kas noormees leiab endas ühist don Juaniga, on vastus jaatav. Just sellepärast, et ka uljas raamatutegelane elas vaid hetkes ja tihti ei mõtelnud, mida käitumine endaga kaasa võib tuua.

Siim näeb end läbi teiste

Võitjate edu peitus kaunis koreograafias.

Kuhu küll talendid jäid...?

Lisaks oma väljendusviisi otsimisele ning pimesi enese raja tallamisele on värskendav märgata ka teisi persoone ning hinnata nende saavutusi, oskusi ja püüdeid. Oleme siis tõesti nii enesekesksed ja ümbritseva suhtes kinnised? Vaevalt küll.

Laura Valli

Ühel sombusel sügisõhtul, 13. novembril kiirgasid koolimaja aknad justkui tavapärasemast pisut heledamat valgust.

Oli tegu pelgalt pettekujutelmaga või tõepoolest õhus heljuva tähetolmuga, on tagantjärei muidugi raske kindlaks määrata. Ent võib julgelt väita, et koolimaja seintel rippunud tagasihoidlike teadete peale (erandiks muidugi esimest korrust ehtiv suuremat mõõtu plakat) oli kohale tulnud kenake hulk rahvast: aula istmekohad olid enamuses pealtvaatajatega täidetud ning muist oli end põrandalegi istuma seadnud.

Biooloogilise mitmekesisuse printsiip kehtib

Kui isegi istekoha leidsin, polnud ma esinejate arvukusega kursis, kuid ootused olid kahtlemata kõrgele seatud - soov taas üle kahe aasta tõelist talenti leida oli õhku pingestanud. Kui kell kuus sai, olid kõigi pilgud pööratud lava poole, et jälgida esimest võistlustulle astujat. Päris täpselt astusid mikrofoni ette abiturientidest õhtujuhid, ent pärast nende avasõna ei võinud me näha ühtegi talenditavale otletajat, selle asemel leidis ettelugemist kiri, pärast mida oli võimalus vaadelda autori loomingut – joonisfilmi. Avalöögi järel esitati lavalaudadel veel flamencot, musitseeriti üksi, kaaslasega ja ansamblivormiski, mängiti erinevaid instrumente, lausa „võideldi“ põrandal rusikahoope jagades – tegevust pea igale maitsele.

Kas tõesti kõik?

Kui õhtujuhtide suust kõlas repliik „Ja tänane viimane

esineja on...“, ei suutnud keegi uskuda, et oleme tõesti juba lõpusirgel. Järgmine esitatud idee vahetas eelmise välja - taolise ürituse puhul ei otsita kindlasti mitte kvantiteeti, vaid siiski kvaliteeti. Ja arvestades publiku reageeringuid, oli HTG ka sel aastal oma talendini jõudnud.

Kuid siiski, miks oli kandideerijate arv jäänud alla kümne? Infosulgu siin kahtlustada ei saa - informatsioon üritusest oli kahtlemata jõudnud kõigi õpilasteni. Ka huvipuuduse üle oleks patt kurta, sest vastasel korral poleks saal olnud täidetud publikuga. Ehk teisisõnu, inimesed soovisid näha erinevaid oskusi, kuid vaid väike osa neist oli tulnud enda võimeid demonstreerima. Mingil määral mõjutas otsuse langetamist kahtlemata ka enesekriitika – tugevas konkurentsivõistluseks on vaja esinemisjulgust, head ettevalmistust ning raudset närvi.

Talent – kes ta siis on?

Pärast kõigi etteastete toimumist teatas žürii esimees härra Uve Saar, et otsus saabuvat juba kümne minuti pärast. Selle lühikese aja vältel oli ka pealtvaatajatel võimalik oma lemmikut üheainsa, hoolikalt kaalutletud häälega toetada. Kui lõpuks žürii üldkommentaare andes otsi kokku asus tõmbama, olid mõnedki võitja nimes juba üsnagi kindlad. Ühekordse hääletamise tulemusena oli selgunud 2008. aasta silmapaistva esinemisoscuse ja särava grupp: Fifi Peke. Seejuures laureaadiitlid olid suure pidulikkuse saatel saanud Hanna Mets ning Sander Gering ja Helen Allikvee. Talentide lavalist sarmi ning nende esitust, mis kõik läbi põimunud „muusade kunstist“, pole siinkohal vististi võimalik sõnavormi valada – nende vibratsioonide tajumiseks pidi lihtsalt ise kohal viibima.

Päev välisminister

Saabudes pärast pikka orienteerumist rongijaamast välisministeeriumi, võtsid mind vastu väga viisakad välisministri nõunikud. Pakuti head - paremat ja vabandati, et varjutatava tööpäev algab natukene hiljem, kuna välisminister jõudis alles öösel välismaalt tagasi.

Karl Haljasmeets

Sain lehed loetud ning mind juhatati alla, kus ootas ees autojuht, kes viis meid Kuku raadiosse, kus pidi algamaraadiosaade „Ministri

natukene lühemat kasvu, oma parimates aastates ja ametlikult riides mees, kellel parajasti telefonikõne pooleli. Mind silmates sõnas ta kiiresti telefoni, et peab lõpetama ning tutvustas ennast käepigistusega sõnades lihtsalt, et on Urmas Paet.

Edasi suundusime salvestusruumi, kus nina eest lipsas läbi Henrik Normann.

Asjalikult armeenlasega

Ministri meeskond oli saatnud saatesse ka materjale, millest vastaja

ajal pidevalt siiski asendit muutsid – oli näha, et teema huvitas teda sügavalt.

Pärast saadet sõitsime liftiga alla ning ma lubasin Eesti Vabariigi välisministril olla enda sohver ja nii viidi mind välisministeeriumisse.

Järgmiseks oli plaanis kohtumine Armeenia välisministri Edward Nalbandianiga. Kuulasin huviga, kuidas poliitika tegemine tegelikult käib.

Palju on viisakusavaldusi ning välisesinduste ja Aserbaidžaaani küsimuses läheb jutt konkreet-

Armeenia kolleegi ka selle eest, et nad aitasid Eesti elanikel Gruusia konflikti ajal kodumaale pöörduda.

Naljad välisministriga

Edasi liikusime lõunale, mina einestasin poliitilise nõunikuga, kuna välisministritel oli samal ajal eraviisiline jutuajamine.

Pärast seda, niisama ootamise ajal juhtus ka üks naljakas seik. Mulle ning varjutatavale olid jagatud töövarjupäeva märgid, mis meil rinnas pidid olema. WC-d külastades suutsin ma

Eesti Vabariigi välisminister Urmas Paet.

vastuvõtt“. Saatekülastamiseks oli nimelt Urmas Paet. Välisministrit ei olnud ma ikka näinud ning nii ootasin tema saabumist fuajeis. Äkki sisenes uksest keskmisest

saaks juhinduda, kuid neid ta vaevu silmas.

Küsimustele vastas meie minister rahulikult ja asjalikult, lahe oli vaadata, kuidas tema jalad rääkimise

semaks. Antakse meile selgelt mõista, et enne ei tule Eestisse mingisugust saatkonda, kui ollakse sama tehtud Armeenias.

Urmas Paet tänab oma

sellel potti lasta kukkuda. Hiljem välisminister ainult naeris juhtumi üle ja palus mul muigega mitte muretseda, sest tema seda WC-d niikuinii ei kasuta.

Urmas Paetiga

Pärast lõunat külastasime ka ühe kabineti soolaleivapidu. Minu varjutatav piirdus seal tüki kringliga, sõnades kelmikalt, et ta peab oma figuuri peale mõtlema.

Kähku liikusime välisministeeriumi ruumidesse tagasi ning varsti algas ministri ja tema meeskonna kohtumine, kus arutati läbi järgmise nädala sündmused ja erinevad kohustused.

Positiivsus kokkuhoiuga

Huvitav oli vaadata Paeti väga kogukat ja täiskirjutatud märkmikku, kus absoluutselt igal päeval on midagi kirjas.

Varsti läheb ta Indiasse visiidile ja siis tuleb Brüssel... Mind pani see kõik mõtlema, kuidas ta on sellise pinge all suutnud säilitada oma eluterve huumorimeele ja positiivse suhtumise, ma ei kuulnud, et minu varjutatav oleks kellegi kohta ühtegi paha sõna öelnud.

Kiire päev oli välisministril tõesti, vabad hetked peaaegu puudusid, isegi autoga sõites tellis ta endale reisikindlustuspoliisi, mille tellimisel oli huvitav asjaolu, et minister küsis väga tähelepanelikult hinna kohta, kui palju tuleb juurde maksta reisitõrget võttes ja muud vajalikku, suhtumine ei olnud sugugi laadis „mul raha on, võtan kõik“.

Igatahes pärast koosolekut oligi päev selleks korraks vähemalt läbi. Paet pöördus minu poole, tänas, et tundsin välisministeeriumi tegemiste vastu huvi, ja andis mulle väikese kingikoti.

Päev oli lõppenud ning ma sammusin vilkalt bussijaama poole ja asusin Tartu poole tee.

Karl ei jää Eesti välisministrile just palju alla.

Eesti Nokiaks võiks olla eestlaste suhtumise muutmine

Sel aastal tähistab Eesti vanim äriharidust pakkuv ülikool Estonian Business School oma 20. tegevusaastat ja sellega seoses oleme intervjuueerinud mitmeid oma prominentseid ja edukaid vilistlasi. EBSi viimases Tudengilehes ilmus intervjuu meie vilistlase ja Eesti ühe tuntuima tippjuhi Peep Aaviksooga.

Olles varasemalt pidevalt avalikkuse tähelepanu all juhtinud erinevaid suuretegevõtteid, on ta nüüdseks hakanud ajama oma asja ja on õnnelik. Toome osa intervjuust, kus Peep räägib haridusest, karjäärist, ärist ja elust enesest, ka teieni.

Kuigi 1974. aastal otsustas Peep asuda õppima ülikooli kehakultuuri ning on oma tolleaegse valikuga hetkel väga rahul, siis kauaks ta siiski treeneriametisse pidama ei jäänud.

90ndate alguses sai Peebule selgeks, et lisaks ärivaimule oleks vaja ka teoreetilisi teadmisi. Otsus astuda EBSi magistriõppesse tuli lihtsalt ning siiani pole tal tulnud otsust kahetseda.

Mida EBSi aastad teile andsid?

EBSi kogunes rida ettevõtlikke inimesi. Pean väga lugu neist, kes saavad küll igapäevaste asjadega hakkama, kuid julgevad endale tunnistada, et nad vähe teavad. Tean väga palju juhte ja edukaid inimesi, kes arvavad, et nad ongi targad ega pea midagi rohkem õppima. See on nende valik. Mina kuulun kindlasti nende hulka, kes arvavad, et sa pead kogu elu õppima. EBSi puhul oli oluline pluss see, et nad pakkusid tol ajal vajalikku rakenduslikku majandusõpet, millel olid antud situatsioonis mitmed eelised võrreldes klassikalise majandu-

steadusega. Olles tegev reaalses ärielus kaaluvad praktilised oskused sageli üle teoreetilised teadmised.

Kui saaksite aega tagasi keerata, kas astuksite siis ikka uuesti EBSi?

Jah. Ma olen tehtud valikuga väga rahul. Investeerisin oma esimese ettevõtlusest teenitud raha haridusse. Usun, et see on olnud üks mu elu paremaid investeeringuid.

Väga palju on noori, kes lähevad ärijuhiks õppima. Mida teie soovitate noortel õppida?

Õppimaks ärijuhtimist, peab olema ka äri, mida juhtida. Kõige tähtsam on, et noortel oleks ettevõtlikku vaimu. Tähtis on, et tegutseksid ning alati polegi kõige olulisem, mida sa õppinud oled. Hea spetsialist ja meisterlik käsitööline on alati hinnas, aga õppida tuleb ikka

sed, mis meeldib, innustab ja leiva lauale toob.

Olete töötanud väga kõrgetel positsioonidel. Kas juhiomadused on teie arvates kaasa sünninud või on neid võimalik õppida?

Arvan, et paljud omadused tulevad sünnides ja arenedes. Samas leian, et väga palju annab ka õppida. Hindan tsitaati: "Liidriks sünnitakse, juhiks on võimalik õppida."

Mis võiks teie arvates olla Eesti Nokia?

Eesti Nokia võiks olla eestlaste suhtumise muutmine. Eestlaslik küünilisus ja kahjurõõm on inetud. Peaksime üksteist rohkem innustama. Ettevõtlikkus, positiivsus ja nutikus peaksid olema meie edasiviivad jõud ja eriti nüüd tuleb nii riigil kui ka ettevõtjatel seljad kokku panna.

EBSikate üks põhilisi vaba aja veetmise viise

Inimsõbralik Tallinna Ülikool

Viimasel ajal on ülikoolidele saanud tüüpiliseks hinnata end kõikvõimalike arvniitajatega ja muretseda oma kohtade pärast rahvusvahelistes paremusjärjestustes. Ega meilgi oleks midagi selle vastu, et Tallinna Ülikool mõnes neist väljapaistva tulemusega hiilgaks, kuid esmajoones oleme endale seadnud teise eesmärgi – muutuda meie kandi kõige inimsõbralikumaks ülikooliks.

Me usume, et ülikool peaks ennekõike olema kasvukeskkond. Me ei usu, et akadeemiline haridus võiks piirduda pelga teadmiste ja oskuste mehaanilise edasiandmisega, mida võiks tulemusnumbrites mõõta. Meie jaoks tähendab akadeemiline haridus kriitilise, pidevalt tegelikkust analüüsiva mõtte teritamist, mis käib käsikäes inimese kui terviku arenguga, nii et meie ülikooli lõpetajana oleksid võimeline realiseerima oma potentsiaali nii täiuslikult kui võimalik, saama iseseisvaks isiksuseks, kellel oleks anda oma kogukonna arengusse

just tema annetele ja võimetele toetuv panus.

Vabatahtlik õppekava

Me usume ka, et inimesed teevad hästi seda, mida nad teevad teadlikult ja vabatahtlikult. Seetõttu oleme koostanud oma õppekavad nii, et nad võimaldaksid maksimaalset vabadust nii õppijale kui ka õppejõule – Tallinna Ülikooli üliõpilasena on Sulle antud märkimisväärsed õigused kaasa rääkida oma õppeplaanide kujundamises ning ainete valikul.

Näiteks neljandiku kogu õppekava mahust moodustavad vabaained – sõltuvalt erialast võib see arv küll veidi kõikuda. Vabaaineks võib valida ükskõik millise aine, ka hoopis teise eriala õppekavast. Seega saad üliõpilasena oma huvidest ja tulevikuplaanidest lähtuvalt luua omale täiesti isikupärase õppekava.

Tasuline osakoormus

Ka õpingute läbimise intensiivsuse üle saad ise otsustada.

Tasuta kohal õppides on vajalik läbida vähemalt 30 ainepunkti (AP) aastas (3 aastaga lõpetades jaguneks bakalaureusetaseme läbimiseks vajalikud 120 AP-d keskmiselt 40 AP-ks aastas). Tasulisel kohal õppides on võimalik valida osakoormusega õpe, mis tähendab, et minimaalselt tuleb läbida 10 AP-d õppeaastas. Osakoormusega õpe võimaldab ülikoolis õppida ka töö kõrvalt ning valida loenguid vastavalt oma tööajale.

Juba aastaid on meie üliõpilased õppinud välisülikoolides ning meil on kujunenud paljudega neist väga head suhted. Õppimisest välisriigis on saanud õpingute loomulik osa. Õppida saad väga erinevaid aineid väga erinevates ülikoolides. Näiteks ERASMUS programmi raames saad valida üle 200 Euroopa ülikooli vahel. Välismaal õppimise periood on tavaliselt 3-12 kuud ning vahetusüliõpilaseks saad minna alates teisest kursusest.

Ranged standradid

Me küll anname üliõpilasele võrdlemisi suure vabaduse, kuid eeldame ka oskust ja tahtmist seda vabadust õigesti kasutada. Me usume rangetesse ja kõrgetesse akadeemilistesse standarditesse. Üliõpilane, kes on õhtul pidutsenud oma kolleegide ja õppejõudude seltskonnas, ei tohiks oodata hinnaalandust järgmise hommiku eksamil ning õppejõud ei peaks lootma populaarsuse võitmisele selle kaudu, et paneb oma üliõpilastele teenimatult häid hindeid. Akadeemiline haridus eeldab rasket tööd, isegi kui see on töö, mida teeme hea meelega.

Soovime Sulle edu meie ülikooli pürgimisel ning loodame, et saame Sinu panuse võrra omas vaimus rikkamaks, mitmekülgsemaks ja suudame selle kaudu Sulle ka rohkem tagasi anda.

Ülle Keerbergh

Need noodid peavad olema nagu stringid pesunööril. Bokseritega me täna ei mängi.

Siim Oks

Kõigepealt paneb aju pillid kotti ja siis on kõik muu ka läbi!"

Helgi Tering

Las need sumerid siis lähevad, kiilkirjatahvid kaenlas, ratastega Bagdadiisse Saddami juurde

.....
No kuidas oleks *ball* tänapäevase sõnaga? Võib-olla... *tantsuläbu* !?

Toomas Jürgeinstein

Religiooni mõte on selles, et ülikooli rektor ja Aafrikas savionnis elav neegreist sellest ühtemoodi aru saaksid"

Priidu Beier

Assüürlastel olid pikad juuksed ja habemed, mõlemad olid patsi pununud. Sellised rastapatsid olid. Nii et kes tahab assüürlaste moodi olla, peab endale siis need patsid tegema ja habeme kasvatama.

.....
Zeus sünnitas Athena oma peas. Nii et naised, teid polegi varsti enam vaja.

Age Salo

Kas teie rühmas on kirjaoskaja?

.....
Kui ma ükskord kirjutamise ära õpin, siis on hästi.

Miilangu toimetus soovib ilusat kooli aastapäeva!